

PSYCHO'S PATH

5 JOHN LYDON ESSENTIALS

SEX PISTOLS – NEVER MIND THE BOLLOCKS HERE'S THE SEX PISTOLS (1977)

Niet het eerste punkalbum (de muziek kwam overgewaaid uit New York), wel het definitieve. De plaat die de punk tot wereldnieuws verhief en zijn urgentie gaf. 'R-r-right now!' sneerde Johnny Rotten vals, zoals hij nog vaak zou sneren. Met de standards *Anarchy In The UK*, *God Save The Queen*, *Pretty Vacant* en *Holidays In The Sun*.

PUBLIC IMAGE LTD – PUBLIC IMAGE (1978)

Van punk naar 'anti-rock' – de eerste plaat van John Lydon (zoals hij zich vanaf dat moment noemt) na de Pistols is een gewaagde. Het zijn de begindagen van de postpunk. Met de intentieverklaring *Public Image* en het bijtende *Religion*, misschien wel het beste nummer dat Lydon ooit opnam.

PUBLIC IMAGE LTD – METAL BOX (1979)

De PiL-sound in optima forma. Reggae, dub, disco, rock, industrial in de mix. Met een glansrol voor de dubbas van Jah Wobble. Oorspronkelijk uitgebracht als drie 12-inches in een metalen filmblik. Met *Chant*, *Poptones* en *Swan Lake*, dat bekend zou worden als postpunkdansvloerkraker *Death Disco*.

JOHN LYDON – PSYCHO'S PATH (1997)

Trendy gedrocht vol dance-invloeden, waarop Lydon alle instrumenten zelf speelt. De remixen door Leftfield, Moby en The Chemical Brothers geven aan waar hij heen wilde. Tot dusver het enige soloalbum van Lydon.

JOHN LYDON – THE BEST OF BRITISH £1 NOTES (2005)

Carrière-overzicht waarbij Lydon het belang van zijn werk na *Metal Box* danig overschat. Zijn punk meets dance uit de jaren tachtig en negentig is even lomp als lachwekkend en roept infameuze groepjes als Gaye Bykers On Acid in herinnering. Wie? Inderdaad. Eén nieuw nummer: *The Rabbit Song*. KOEN POOLMAN

verandering van de hippiewereld naar de moderne tijd. De meeste mensen zaten nog helemaal in die oude droom vastgeroest en ineens kwamen wij daar de boel eens goed op stelten zetten, haha! Sowieso, die hippies... Wat een sof is dat gebleken! *Love and peace*, m'n grootmoeder! Zolang de vrouwen maar makkelijk plat gingen, zul je bedoelen!

Ga je vaak naar clubs of optredens? Je woont in Californië, dus je zal niet constant herkend worden.

'Maar ik ben toch nog bekend genoeg om gelijk op te vallen. Ik blijf dan ook liever thuis, want ik word in het openbaar vaak lastig gevallen. Als je je gezicht laat zien, zijn er zat mensen die er een hengst tegenaan willen geven. Bovendien wil ik nog wel eens gaan dansen als een nummer of geluid me bevalt. Ook dat wekt de nodige aandacht, want niemand lijkt zo te kunnen dansen als ik dat doe. Alles in de directe omgeving gaat aan diggelen, armen en benen vliegen in het rond. Als ik in een club ben of bij een concert, ga ik soms ineens dertig seconden lang helemaal over de roeie en dan ben ik aan het eind van de avond zo bekap dat ik amper nog kan staan. Zoveel plezier gooi ik erin.'

Pik je veel nieuwe bands op?

'Nee, op het moment niet. Als ik niet zelf actief ben met muziek, ben ik net een spons en luister ik naar álles. Maar nu leg ik de laatste hand aan mijn soloalbum, thuis in Venice, en ik wil geen afleiding. Te veel invloeden van buitenaf kunnen je aan jezelf doen twijfelen en meer van dat soort problemen. Dat kan je niet gebruiken, je moet ongestoord kunnen werken aan datgene wat je aan het creëren bent. Andere sounds sturen de boel vaak in de war.'

BEN JE ER ZO op gebrand je muziek puur en eigen te houden?

'Dat niet alleen, maar ik heb het gewoon nodig om me te concentreren. Ik heb als kind meningitis gehad en daardoor heb ik nog steeds ernstige concentratieproblemen. Ik heb in coma gelegen,

m'n hersens waren van slag, m'n geheugen was ik kwijt. Als ik hier nu met jou zit te kletsen en verderop in de kamer neemt iemand een telefoon op, dan moet ik ophouden met praten totdat het telefoontje voorbij is. Mijn hersens laten het gewoon niet toe. Die pikken een paar woorden op en husselen ze door elkaar, net zolang totdat ik gek word. Ik raak in paniek en het kan zelfs tot een toeval leiden. Daarom moet ik dus heel voorzichtig zijn. [Stopt even, kijkt trots op] *I'm a nutcase, really*. Maar ik kan er wel mee omgaan. Ik heb gelukkig veel geduld. Om deze reden houd ik ook helemaal niet van feestjes en andere drukke plekken. Iedereen wil tegelijk met me praten en dat kan m'n hoofd gewoon niet aan. Ik kan m'n aandacht maar op één ding tegelijk richten.'

Gelukkig heb je een rustig beroep uitgekozen...

'Ik sta ervan te kijken dat het op het podium altijd goed is gegaan. Verbazingwekkend, niet? Het is een erg lastige handicap, maar ik heb me er op dat gebied nooit door laten tegenhouden. Wel heeft het me vaak nerveus gemaakt; kan ik dit aan, ga ik het redden? Dat was soms een regelrechte nachtmerrie. Maar ik heb het lang niet slecht gedaan. Voor een idioot.'

Ik ben geen expert op het gebied van meningitis, maar het moet een heel raar gevoel zijn om geen herinneringen te hebben.

'*Strangest feeling in the world*. Ik weet nog heel goed hoe het voelde. Je kent niemand om je heen, terwijl ze je allemaal vertellen dat dat wel zo is. Ik herkende zelfs m'n eigen ouders niet meer. Ik wist echt niet wie die mensen waren. Dat kwam pas heel langzaam weer terug. Het heeft jaren geduurd voordat ik weer dingen van voor m'n ziekte kon terughalen. En dan ben ik af en toe nóg hele stukken kwijt. Je